

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

XIV. évf. 8. szám

Nagyboldogasszony, Szűz Mária mennybevételének ünnepe

Ha végigtekintünk a liturgikus éven, láthatjuk, hogy az Egyház milyen figyelmes szeretettel ünnepli meg a Boldogságos Szűz Mária életének legfontosabb eseményeit: a szeplőtelen fogantatását, a születését, a névadását, a templomi bemutatását, Erzsébet meglátogatását és Szent Fia halálát látó szenvedését. De az Egyház talán a legfényesebben Mária mennybevételét ünnepli, hiszen dogmává tette és kötelező ünnepé nyilvánította. A hívő emberben felmerülhet a kérdés: vajon miért olyan fontos ez az ünnep számunkra? Miért olyan fontos számunkra, hogy Mária „testével és lelkével” felvétetett a mennybe?

A választ több úton is megközelíthetjük. Az egyik ilyen út maga a **dogma útja**. Ismerjük az egyháztörténeti eseményt. XII. Pius pápa 1950. november 1-jén új dogmát hirdetett ki, amely a huszadik századnak az egyetlen dogmája. A dogma szerint: „A Szeplőtelen Isten-anya, mindenkor Szűz Mária a földi életpálya befejezése után testével és lelkével fölvétetett a mennyi dicsőségbe.” (DS 3903). A dogma magyarázata pedig a következő: A Jóságos Istenanya „a legszorosabb kapcsolatban van Fiával és így részesedik a sorsában”. Majd így folytatja: „lehetetlennek látszik, hogy eme földi élet után nem csak lélekben, hanem testben is elválasztott lett volna Krisztustól az, aki Krisztust foganta, szülte tejével táplálta, karjában tartotta, kebléhez szorította” (DS 3900). A dogma tehát Krisztus és Szűz Mária egységét, szeretetegységét hangsúlyozza. A tanítás szerint ez a szeretetegység a halál után sem szűnik meg.

Az utóbbi években az ünnepnek van egy másik teológiai megközelítési módja, útja is, amely egységben van az Egyház tradíciójával. Erre Ratzinger bíboros úr mutat rá, a „Sion leánya” című művében. Eszerint a **Boldogságos Szent Szűz egész élete az Egyház útját jelzi**. Mária igenje, amit az angyal üzenetére mondott, az Egyház igenje volt, Mária krisztuskövetése az

Egyház krisztuskövetése volt, Mária a kereszt alatt a szenvedő Egyházat képviselte. Ennek a gondolat-sornak megfelelően Szűz Mária mennybevétele, megdicsőülése az Egyház megdicsőülése. Más szavakkal a mennybe felvett Mária **jel** számunkra, a remény jele. Mi is eljuthatunk oda, ahova Mária eljutott.

Érdekes összevetni ezt a gondolatot a lelki élet mestereinek az írásai-
val, és a vallásos nép meggyőződésével. Ezek alapján szépen kimutatható, hogy az egyszerű emberek mindig hittek abban, hogy **életük sorsa össze van kötve Máriával**, ezért Mária mennybevétele számunkra is fontos esemény. Ennek a meggyőződésnek az egyik legszebb magyar emléke a XVI. században keletkezett Tihanyi kódex, amely Mária mennybevételét úgy írja le, mint az üdvösségtörténet nagy eseményét. Az egész teremtett világ, mint egy hatalmas kórus, kéri az Atyát, hogy dicsőítse meg Máriát. Ebben a kórusban benn állnak az agyalok, a pátriárkák, a próféták, és a szeretett tanítvány, János apostol is (vö: Radó Polikárp, Az egyházi év, 191. old.). Ez a kép, amely a hívő ember kiszínezett képzeletvilágának a megnyilvánulása, jelzi, hogy az Egyház érezte, hogy Mária útja valóban az Egyház útja. A mennybe felvett Mária a győzelem és a remény jele. Reményt ad az ember számára, hogy Máriával együtt ő is elérheti a célját.

Ezt a gondolatot fejezi ki az ünnepi szentmise prefációja:

„Mert ezen a napon az Istenszüdő Szüzet felvette a mennybe, így ő lett Egyházad megdicsőülésének kezdete és példája, zarándok néped vigasza, és biztos reménye.”

Szűz Mária tehát a remény jele számunkra, amely erőt is ad ahhoz, hogy utunkat a végső cél felé folytatni tudjunk.

Ferenc atya

László atya

Rövid idő volt, alig egy év, mégis emlékezetes marad Gájer László atya újlaki szolgálata. Elsőmisés papként került közénk, de közvetlensége, szerénysége, mosolya egy pillanat alatt meghódította a híveket, akik most fájó szívvel vették tudomásul, hogy folyó év augusztus elsejével már Szentendre városában teljesít szolgálatot. Hiányozni fog a vasárnapi 9 órás szentmise híveinek is, akik olyan nagy számban keresték fel a fiatalok szentmiséjét, és ahol a szentmise végén

László atya megáldotta a gyermekeket. Hiányozni fog mindenkinek, de szerencsére Szentendre nem a világ vége, HÉV-vel könnyen elérhető, így hát László atya számíthat a látogatásunkra.

Együttal ígérjük, hogy Ferenc atyát még nagyobb odaadással segítjük napi munkájában, hiszen László atya távozásával terhei növekedni fognak. Isten áldását kívánjuk László atya életére és további munkájára, továbbá azt, hogy ott is úgy szeressék a hívek, ahogyan itt szerették.

Köszönjük az együtt töltött rövid, de szép időt!

az újlaki hívek

Reménységgel...

Sokan kértek a napokban, írjak bűcsúlevelet az Újlaki Hangok hasábjain testvéreimnek, az Újlaki templom hívőköztségének. Nehezen vettem papírra ezen sorokat. Egy teológiai eszmefuttatás könnyebben ment volna, ettől azonban, szemben egy tudományos jellegű írással nem tudtam távolságot tartani... Egy ideje egy gondolat jár a fejemben: kell-e bűcsúznom, vagy nem. Jellememtől idegen az érzelgős bűcsú; szavait, gesztusait általában nehezen találok. Ennek nyomán megfogalmazódott bennem: nem mondhatom, hogy nem bűcsúzunk, mondván nem fog semmi sem változni. Ez nem igaz: fognak változni dolgok. Sok minden fog változni különösen az én életemben. És bizonyos szempontból meg fog szakadni egy kapcsolat a rám bízott hívő közösséggel. Miért? Mert a Főpásztorom döntése által az Úristen a nyáj egy másik csoportját bízta rám, egy másik településen, Szentendrán. Ebben a helyzetben nem mondhatjuk könnyelműen: nem bűcsúzunk, mert semmi sem fog változni. Átálakul majd nagyon sok minden körülöttünk. Ezen kijelentésemem nem akarok könnyíteni, de súlya mégsem akkora, mint amekkorának elsőre tűnik.

A bűcsú szavai nem fájdalmasak. A keresztények nem köszönnek el egymástól fájdalommal, mert természetfeletti kapocs köti őket össze: közös a reményük, egyfelé néznek, ugyanarra tartanak. „Egy a Test és hivatásunk is egy reményre szól.” (Ef 4,4). Ezért soha nem kell a bánat könnyeit ejtenünk, soha nem kell a bűcsúzást fájdalommal tennünk: mert Krisztus szeretete – felettünk álló lelki kapocs – köt bennünket össze. Összekötnek emlékek – a kilences misék, a gyermekek mosolya, egy idős ember hálája, aki ágyhoz kötve is járulhatott szentáldozáshoz, egy szülő köszönete, akinek a gyermeke megtanult imádkozni, egy szentgyónás után megkönnyebbült tekintet, egy közös este, melyet fiatalok körében tölthetsz el, álmodozva az egyház jövőjéről, a zene, a hétköznapi misék hűséges csendje, egy kirándulás, egy megtérés jele, egy keresztelő, egy temetés, vagy egy esküvő ... - és ezen emlékek által egymásban nyomot hagytunk és biztosan formáltuk is egymást, növekedve az Isten akaratának megvalósításában.

Ami azonban ezeknél sokkal erősebb kötelék – és végül csak ez marad meg örökre - az a közös a reményünk: „Mindaz, aki ezzel a reménységgel van iránta, megszenteli magát, mint ahogy ő is szent...” (1Jn 3,3). És ahogy a Szentatya mondja: „a remény első iskolája az imádság.” (Spe salvi 32.). Az imádság az a kapocs, amelyben együtt vagyunk, amelyben hordozzuk egymást. Imádságot kérek és ígérek! Kérek azoktól, akik befogadtak, akik bíztak bennem, akik meghallgattak egy éven át. És ígérek azoknak, akiket megszerettem, akikben személyeket láttam, akiknek életsorsát szemléltem, megkönnyeztem, csodáltam, vagy éppen együtt-szenvedtem! Caritas Christi urget nos – Krisztus szeretete sürget minket! Küldetésünk világosan áll előttünk: megerősíteni testvéreinket a hitben!

László atya

Játszottunk

Az elmúlt évben Ábel és Dorka minden csütörtökön időben felkelt és rohanva ugyan, de leértünk Újlakra, hogy kinyissuk a Játszóházat. Ott pedig játszottunk. Hol többen, hol kevesebben voltunk, de mindig voltunk annyian, hogy jól érezzük magunkat.

Eleinte érdekesek voltak a játékok is, később azonban ügyes anyukák színes só-liszt gyurmát hoztak, gyúrtunk, gyöngyöztünk, festettünk, rajzoltunk, orvosost játszottunk, sárkányokat kergettünk, pörgött a balerinák rózsaszín szoknyája és a hős lovagok felváltva tologatták a motorokon, triciklin, kisaúton szívük hölgyét. Hogy ezt ki hogy fogadta, az más kérdés.

Az évad végére a csocsó lett az egyértelmű kedvenc. Az anyukák és nagynénik bajnoksága közben a picik székre állva tekerték a bábukat, a nagyok pedig már lábujjhegyre állva is remekül

belátták a terepet és semmi módon nem lehetett elvonni őket az asztaltól.

A játékot éneklés és torna zárta lent, a Szent István teremben, az udvaron azonban még motoros versenyzők sorakoztak fel, hogy a lejtőn le a zöld kapuig eldőljön, ki a leggyorsabb.

Amíg a gyerekek játszottak, az anyukák, néha nagymamák és egyszer még egy apuka is, megbeszéltek a világ nagy dolgait, az óvodába íratás nehézségeit, a pelenka letétel és hozzátáplálás rejtelmét.

Az év végére több kistestvér is született, szóval érkezik már az erősítés, jövőre még többen leszünk. Talán az újlaki babák és mamák is jobban felbátorodnak, és eljönnek közénk játszani, beszélgetni, szusszanni egyet, tavaly ugyanis főleg a környékbeli anyukák körében terjedt a játszóház híre, és jöttek egyre többen. Persze az is lehet, hogy ők válnak újlakivá, és az is nagyon jó lesz.

A hosszú nyári szünet után szeptemberben folytatjuk a játékot, talán egy picit másképp. De ez legyen meglepetés!

Ordódy Klára

Közösségek a plébánián

A kis piros székek, a mai keresztelőkápolna helyén tartott ovis hittanok, Horvay Marika néni 9-es mise alatti foglalkozásai a gyerekeknek... Ezek az emlékek jönnek elő, amikor most gyerekeim ülnek a kis piros székekre a szentmisén.

Közben eltelt harminc év, és ahogy végigtekintek ezen az időszakon és átgondolom Újlakkal való kapcsolatomat, mindig valamilyen csoport vagy közösség az, amiben látom magamat, és persze az atyákat, hittanóráimat és vezetőimet.

Persze nem véletlen, hiszen az Egyház közösségekből épül fel, illetve maga is egy közösség.

Ovis csoport, ministránsok, hittanórák... mind-mind alapozták ezt a közösségi élményt, ami a kisközösségemben (Tökmagok) folytatódott. A hol imádságosabb, hol játékosabb heti összejöveteleket kirándulások, lelkigyakorlatok, nyári táborok tették még emlékezetesebbé. Jó, hogy olyan közösségben élhettük fiatalokunkat, aminek középpontjában Isten állt.

Szinte természetesnek tűnt, hogy továbbadjuk, amit kaptunk, és Gyuri atya biztatására barátaimmal mi is kisközösséget alapítunk. Így született Újlakon 15 éve a Hangyák közössége.

Csak most látom, hogy milyen értéket is jelent egy-egy közösség, és miért fontos az Egyház számára. Hiszen a plébániai élet nemcsak a vasárnapi szentmiséről szól, hanem az oda kapcsolódó programokról, feladatokról is. A plébánia tulajdonképpen élettérként szolgálhat minden egyházközségi hívő számára.

Ferenc atyával szeptemberi kezdettel tervezünk bevezetni egy havi rendszerességgel összejevetelt, melyekre a közösségek vezetőit várjuk, hogy együtt dolgozzuk ki a csoportok éves programját. Ferenc atya segít a közös lelki „tananyag” kidolgozásában, amit aztán minden vezető a saját csoportjához alakít. Emellett lesz lehetőség a plébániai közös programok megszervezésére és a feladatok elosztására.

Mivel sorra születnek az „újlaki fiatalok” gyerekei, gondolnunk kell az ő leendő kisközösségeikre is. Ezért a jövőbeni csoportvezetőket is szeretnénk bevonni a közösségi munkába.

Sárosi Ferenc

Miserend:

Újlaki plébániatemplom:
hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰
vasárnapon: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰

Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰

Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt, csütörtök este 3/4-1/2 8-ig, vasárnapi és ünnepi misék alatt.

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után.

Zsolozsma: péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden hónap 21-én (a 9-es vagy) az esti 6 órás misét.

Plébániánk rendszeres programjai:

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰, kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.

Karitás: (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰. **Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között. **Teadélelőtt:** a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ mise után a Szent Erzsébet hittanteremben.

2. V. Évközi 18. vasárnap
4. K. Vianney Szent János
5. Sze. Havas Boldogasszony
6. Cs. Urunk színeváltozása
8. Szo. Szent Domonkos
9. V. Évközi 18. vasárnap
11. K. Assisi Szent Kára
14. P. Szent Maximilián Kolbe
15. Szo. **Nagyboldogasszony, kötelező ünnep, szentmisék: 6³⁰, 9⁰⁰, 18⁰⁰**
16. V. Évközi 19. vasárnap
20. Cs. **Szent István király, tanácsolt ünnep, szentmise: 9⁰⁰**
22. Szo. Szűz Mária királynő
23. V. Évközi 20. vasárnap
24. H. Szent Bertalan apostol
25. K. Kalazanci Szent József
27. Cs. Szent Mónika
28. P. Szent Ágoston
29. Szo. Keresztelő Szent János vértanúsága
30. V. Évközi 21. vasárnap

Hírek

Medgyesi Sándorné, Erzsébet július 5-én, a bérmálási szentmisén vehette át Dr. Udvardy György püspök úrtól 60 éves hitoktatói munkájáért az elismerő oklevelet.

Dr. Nyíri Tamás professzor, egykori újlaki káplán halálának 15. évfordulója alkalmából augusztus 9-én a 9 órás szentmisét Dr. Tarjányi Béla professzor celebrálja.

Bérmálkozóink

Angyal Vivien

Bacsa László

Bányai Ádám

Bencze István

Bencze Szabolcs

Benedek Linda

Berkecz Mária

Csete Zsófia

Gadányi Gabriella

Galambos Zsolt

Gyurka Árpád,

Harmat Gergely

Harmat Zita

Jónás Izabella

Kámory Terézia Katalin

Kovács Bettina

Külkey Ádám

Lasetzky Katalin

Martinák Levente Sándor

Munkácsi Izolda Anna

Nagy Áron

Nagy Károly

Prohászka Áron

Rácz Márton Miklós

Szabó Alaxander

Szabó Konrád

Szántó Emese Anna

Udvardy Olivér Miklós

Unger Anna Krisztina

Vajnai Anna Mária

Vajnai Zsófia

Vargha Gergelyné

Családi események**A keresztség szentségében részesült:**

Liliom Szonja
Batonai Petra Lilla
Turay Regina
Hergert Szilvia

Örök hűséget esküdött egymásnak:

Csuri Zsolt – Fülöp Gabriella, Matuss Gábor – Dr. Soltész Melinda, Orbán Balázs – Vida Orsolya, Máthé Zoltán – Horváth Rita

Halottaink:

Nagy Kálmánné
Matus Gáborné
Szulovszky János
Lánczi Jánosné
Dr. Köhalminé Strommer Eleonóra